

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **JUDr. PhDr. M. Š., Ph.D.**, zastoupený Mgr. Miluší Pospíšilovou, advokátkou se sídlem Paprsková 1340/10, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 427/16, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2015, č. j. MSP-388/2015-OT-OSV/2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2018, č. j. 9 A 212/2015 - 61,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2018, č. j. 9 A 212/2015 - 61, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 27. 7. 2015, č. j. MSP-388/2015-OT-OSV/2, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 11. 5. 2015, č. j. 62 Si 331/2015-5, **se zrušuje**.
- IV. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- V. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 21.600 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Miluše Pospíšilové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

[1] Dne 24. 10. 2018 byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena kasační stížnost žalobce napadající v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze. Uvedeným rozsudkem městský soud zamítl žalobu podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2015, č. j. MSP-388/2015-OT-OSV/2 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 5 (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 11. 5. 2015, č. j. 62 Si 331/2015-5.

[2] Ze spisového materiálu vyplynulo, že povinný subjekt dle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), odmítl žádost žalobce v části týkající se dotazu, na jakém soudním úseku a v jakém období vykonávala tehdejší justiční čekatelka Mgr. S. S. přípravnou službu. Za důvod pro odmítnutí žádosti povinný subjekt označil neexistenci požadované informace, neboť Mgr. S. S. je v současnosti soudkyní Městského soudu v Praze, který disponuje jejím osobním spisem, v němž se nachází požadované informace. Povinný subjekt také poznamenal, že se osobní spis neúspěšně pokusil od Městského soudu v Praze získat.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí povinného subjektu odvolání, ve kterém napadal nevyznačení dne vypravení rozhodnutí; absenci hmotněprávního důvodu ve výroku rozhodnutí, pro který byla jeho žádost o informace odmítnuta; a konečně i to, že informace, o kterou žádal, se vztahuje k činnosti povinného subjektu - povinný subjekt ji proto musí mít k dispozici.

[4] Žalovaný potvrdil rozhodnutí povinného a zamítl odvolání. Ve svém rozhodnutí uvedl, že nevyznačení dne vydání rozhodnutí dle § 71 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“), nemá vliv na zákonnost rozhodnutí povinného subjektu. Dále konstatoval, že neposkytnutí informace nemělo hmotněprávní důvod, ale bylo zapříčiněno fakticitou neexistence informace, což činí žalobcovu námitku irelevantní. Poslední odvolací námitku žalovaný taktéž posoudil jako nedůvodnou, neboť požadovaná informace se nachází v personálním spise u Městského soudu v Praze, který i přes snahu povinného subjektu spis odmítl poskytnout.

[5] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu. V té zopakoval a rozvinul odvolací námitky a reagoval na rozhodnutí žalovaného. Především zdůraznil, že povinný subjekt požadovanou informaci má disponovat, neboť se vztahuje k jeho činnosti dle § 14 odst. 5 písm. c) informačního zákona. Pokud by tomu tak nebylo, měl povinný subjekt žádost odložit, nikoliv odmítnout. Žalobce dále uvádí, že se pokusil informaci „na doporučení“ žalovaného získat u Městského soudu v Praze, který mu sdělil, že nejde o informaci podle informačního zákona (ve výroku) a touto informací nedisponuje (podle odůvodnění) a žádost o informaci odmítl. Výše popsany postup soudů v postavení povinných subjektů považuje žalobce za absurdní, neboť vytváří příslovečný „pohyb v kruhu“. Co do postupu odvolacího orgánu žalobce uvádí, že nebyla dodržena lhůta k předání odvolacího spisu povinným subjektem žalovanému a k vydání rozhodnutí o odvolání.

[6] Městský soud žalobu zamítl. V rozsudku nejprve upozornil na skutečnost, že žádost o informace k Městskému soudu v Praze nebyla podána na doporučení žalovaného a není totožná se žádostí o informace adresovanou povinnému subjektu. Soud dále upozorňuje na skutečnost, že dle instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 46/98-pers, kterou je povinný subjekt vázán, vyplývá, že osobní spisy zaměstnanců soudu následující pracovněprávní vztah k jinému zaměstnavateli (soudu) se tomuto zaměstnavateli po skončení pracovního poměru na jeho žádost postoupí. Tento postup měl místo i v nyní projednávané věci, proto povinný subjekt žádanými informacemi nedisponoval.

[7] Následně se soud zabýval žalobními body procesního charakteru, které shledal nedůvodnými. Souhlasil se závěrem žalovaného stran absence data vypravení. Námitku co do absence hmotněprávního důvodu odmítnutí žádosti ve výroku rozhodnutí povinného subjektu považoval za vadu řízení, která však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Závěrem rozsudku označil za nedůvodnou i námitku nedodržení lhůt v rámci odvolacího řízení.

II. Kasační stížnost

[8] Žalobce (stěžovatel) se s názorem městského soudu neztotožnil a dne 24. 10. 2018 podal kasační stížnost. Její důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatel shledává rozsudek Městského soudu v Praze nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, neboť toliko mechanicky opsal odůvodnění rozhodnutí žalovaného a opomenul se vypořádat s tvrzeným „pohybem v kruhu“. Stěžovatel dále spatřuje pochybení soudu v tom, že ve výrokové části rozhodnutí povinného subjektu chybělo, byť i slovní vyjádření důvodu odmítnutí žádosti o informace. Žalovaný ani městský soud se nezabývali tím, zda povinný subjekt nemohl požadovanou informaci získat i jinak než z osobního spisu, kupříkladu z rozvrhu práce (v této souvislosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2018, č. j. 45 A 52/2016 – 61). Žalovaný, jakožto nadřízený orgán obou soudů, si dle názoru stěžovatele mohl vyžádat požadované informace od Městského soudu v Praze či přímo od dotčeného zaměstnance tohoto soudu a informaci poskytnout; obdobně mohl dle názoru stěžovatele postupovat sám povinný subjekt.

[10] V posledním kasačním bodu stěžovatel upozorňuje na skutečnost, že personální informace, jejichž poskytnutí se žádá, se týkají Mgr. S. S., která může být osobou zúčastněnou na řízení, ač s ní takto Městský soud v Praze nejednal, což může mít vliv na zákonnost rozsudku.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda v daném případě došlo ke splnění podmínek řízení o kasační stížnosti. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody a v řízení je řádně zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Soud proto posoudil kasační stížnost podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem dalšího hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 - 71).

[14] Z ustálené judikatury vyplývá, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 2 Afs 203/2016 - 51). Podobně je např. již zmíněným rozsudkem č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 vymezena nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost tak, že za nesrozumitelné je třeba obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný.

Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.

[15] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost právě v opomenutí žalobní námitky (bodu) a faktickém opsání odůvodnění rozsudku z rozhodnutí žalovaného. Z rozsudku městského soudu je však zřejmé, že danou námitkou „pohybu v kruhu“ se městský soud zabýval ihned úvodem svého rozsudku (srov. bod [18] a násl. rozsudku). Jedná-li se o tvrzený mechanický přepis odůvodnění rozsudku, nelze ani stran této kasační námitky stěžovateli přisvědčit. Odůvodnění rozsudku je nejenom na první pohled zcela odlišné od odůvodnění rozhodnutí žalovaného (po stránce jak grafické, tak i systematického uspořádání textu), ale liší se i svým obsahem. Soud reagoval na rozvinuté i zcela nové námitky stěžovatele (srov. bod [44] a násl. rozsudku městského soudu), jakož se i přímo vyjadřoval k určitým nepřesnostem závěrů žalovaného (srov. body [56] a [59] rozsudku městského soudu).

[16] Městský soud v rozsudku vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení důvodnosti žaloby, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl, a v rámci nich se vypořádal se žalobními body. Rozsudek městského soudu proto netrpí vadou nepřezkoumatelnosti.

[17] Stěžovatel dále namítal, že soudkyně Mgr. S. S. měla být předsedou senátu v řízení před krajským soudem vyzvána dle § 34 odst. 2 s. ř. s. Opomenutí osoby zúčastněné na řízení stěžovatel považuje za vadu, která může mít vliv na zákonnost rozsudku městského soudu.

[18] Dle § 34 s. ř. s. jsou osobami zúčastněnými na řízení „osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat.“

[19] Ze spisového materiálu vyplynulo, že předmětem soudního přezkumu je odmítnutí žádosti o poskytnutí informace podle informačního zákona, v níž stěžovatel požadoval, aby mu povinný subjekt sdělil, na jakém úseku Obvodního soudu pro Prahu 5 a od kdy do kdy vykonávala přípravnou službu tehdejší justiční čekatelka Mgr. S. S.

[20] Soudní moc je konstituována k ochraně práv a svobod, je třetím pilířem, který přispívá k tomu, aby byl demokratický stát i státem právním. Jde o věc veřejnou a její výstupy, jakož i dění vně, jsou legitimně předmětem veřejné diskuse, a to včetně určité míry kritiky.

[21] Justice, chce-li řádně plnit svou funkci, musí požívat značnou důvěrou společnosti – oplývat autoritou (srov. rozsudky pléna Evropského soudu pro lidská práva ze dne 26. 4. 1979 ve věci *Sunday Times proti Spojenému království*, stížnost č. 6538/74 či ze dne 15. 12. 2005 ve věci *Kyprianou proti Kypru*, stížnost č. 73797/01). Její formování se proto nesmí dít v přítmí soudních kuloárů, ale transparentně (přímo na očích veřejnosti). S tím počítá i Ústava, která podmínky pro jmenování do funkce soudce podmiňuje zákonnou formou (srov. čl. 93 odst. 2 Ústavy). Změny předpokladů a podmínek pro výkon funkce soudce, mají-li budoucí soudci oplývat důvěrou, by měly být přijaty po široké veřejně debatě a vyjadřovat celospolečenský konsensus na tom, jak má vypadat ideální kandidát do funkce soudce. Je věcí veřejnou mít možnost kontroly naplnění a dodržení všech zákonných podmínek kladených na budoucí soudce.

[22] Informace žádané stěžovatelem míří právě ke kontrole řádného splnění zákonných podmínek pro jmenování do funkce soudce. Poskytnutím těchto informací proto nemůže bez dalšího přímo zasáhnout do veřejných subjektivních práv Mgr. S. S., neboť se jedná se o

informace o věci veřejné (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2005, sp. zn. I. ÚS 453/03). Pokud by se však v jednotlivých případech ukázalo, že žádosti o informace, jimž by jinak bylo důvodu vyhovět, mají za cíl poškodit legitimní zájmy těch, o nichž se informace poskytují (např. je šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči nim nenávist apod.), lze právo na informace za striktně vymezených podmínek odeprít na základě principu zákazu zneužití práva. V nyní projednávaném případě však nic nenasvědčovalo tomu, že by se o zneužití práva jednalo.

[23] Z výše uvedeného vyplývá, že informace týkající se výkonu přípravné služby nejsou informacemi, které by při jejich případném poskytnutí byly způsobilé zasáhnout do veřejných subjektivních práv Mgr. S. S. Požadovaná informace se vztahuje toliko k informacím spjatým s její přípravou na funkci soudce (srov. § 109 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích), přičemž tyto údaje toliko svědčí o pracovním zařazení v rámci nutně transparentního procesu formování soudní moci. Pro výše uvedené není Mgr. S. S. osobou zúčastněnou na řízení dle § 34 s. ř. s.

[24] Další kasační námitka směřuje vůči postupu povinného subjektu a jemu nadřízeného orgánu. Žalobce má za to, že informace mohl povinný subjekt získat z rozvrhu práce či přímo od Mgr. S.; nadřízený orgán tyto informace pak mohl získat od Městského soudu v Praze či také přímo od Mgr. S.

[25] Právo na svobodný přístup k informacím je jedním z prostředků, kterým je možné kontrolovat, zda platí ústavní východisko, že stát je tu pro občany, nikoliv občané pro stát (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 Ans 13/2012 - 14). Smyslem práv na informace je participace občanské společnosti na věcech veřejných. Informování veřejnosti se týká fungování státní moci jako takové; pomocí těchto informací ji může veřejnost kontrolovat (srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10). Informace o soudní moci, jakožto jedné ze složek státní moci, se proto zpravidla poskytují, není-li zde důvodu pro jejich odmítnutí (srov. také body [22] a [23]).

[26] Důvody pro odmítnutí informace jsou jak zákonné, tak i faktické (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014 - 43). Jedním z důvodů pro faktické odmítnutí žádosti o informace je neexistence požadované informace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007 - 56). Než však může povinný subjekt odmítnout žádost o informace s ohledem na jejich neexistenci, musí vyvinout jistou míru úsilí, aby požadovanou informaci našel. Povinný subjekt tedy musí nejprve zkoumat, zda požadovanými informacemi fakticky disponuje. Pokud zjistí, že požadované informace má (i když je ze zákona shromažďovat nemusí), je povinen je žadateli poskytnout, nejedná-li se o některou z výluk dle § 7 až 11 informačního zákona. Skutečnost, zda měl povinný subjekt zákonem stanovenou povinnost danými údaji disponovat, je relevantní až v okamžiku, kdy povinný subjekt po šetření zjistí, že požadované informace skutečně nemá, jelikož byly vymazány nebo odstraněny (srov. výše citovaný rozsudek ze dne 7. 4. 2015, 6 As 136/2014 - 43). V této souvislosti je vhodné připomenout, že pokud povinný subjekt má požadovanými informacemi dle zákona disponovat, a tyto fakticky nemá, musí je opět vytvořit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 - 67).

[27] Ze spisového materiálu vyplynulo, že povinný subjekt požadovanými informacemi v minulosti disponoval, neboť se nacházely v personálním spise Mgr. S. Personální spis však byl postoupen Městskému soudu v Praze a ani na vyžádání nebyl povinnému subjektu poskytnut. Povinný subjekt, jak správně uvádí stěžovatel, však každoročně vyhotovoval rozvrh práce, přičemž informace o soudním personálu je jeho nedílnou součástí (srov. § 1 odst. 2 instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 1068/93-OOD, kterou se vydává vnitřní a kancelářský řád pro okresní a krajské soudy; totéž ustanovení instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 1100/98-OOD

či § 1 odst. 2 a 4 instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 505/2001-Org., kterou se vydává vnitřní a kancelářský řád pro okresní, krajské a vrchní soudy).

[28] Sporným je, zda povinný subjekt požadovanými informacemi ještě disponoval či již nikoliv, není totiž zřejmé, v jakém období vykonávala Mgr. S. justiční přípravu (přípravnou službu), tudíž ani nelze určit, zda rozvrhy práce, které požadovanou informaci obsahují (měly by obsahovat), nebyly již v souladu se zákonem skartovány. Tato zásadní skutečnost zůstala v řízení zcela neobjasněna. Nadto ze spisového materiálu nevyplývá, že by se povinný subjekt pokusil požadovanou informaci dohledat ve svých archivech, ale toliko se přímo zaměřil na získání požadovaných informací z personálního spisu Mgr. S.

[29] S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že povinný subjekt dostatečně nezjistil skutkový stav a zatížil tak své rozhodnutí vadou mající vliv na jeho zákonnost. Rozhodnutí žalovaného ani rozsudek městského soudu za tohoto stavu neobstojí. Vady skutkového stavu se totiž vztahují k samotnému předmětu řízení – otázce existence informace a povinnosti jí disponovat. To, že Mgr. S. S. je existující osobou vykonávající funkci soudkyně a nevypařila se, je stejně tak nabíledni, jako že se na soudcovské povolání v uplynulých letech připravovala zákonem předepsaným způsobem. V něm personální, institucionální i procesní roli hrály a dosud hrají všechny dotčené orgány státní správy soudů, tedy představitelé obou stupňů soudů a Ministerstvo spravedlnosti. Je obecně známou skutečností, že v procesu přijímání kandidátů do funkcí soudců, jejich profesní přípravy (stanovení obsahu a harmonogramu přípravné služby) a výchovy, odborných justičních zkoušek, podávání návrhů na jmenování soudcem, přidělování k výkonu soudnictví a případné pozdější překládání k jinému soudu atd., vytvářejí orgány státní správy o každém takovém kandidátu informace, které slouží právě ke zmíněným rozhodnutím. Ani tyto informace zřejmě nezmizely beze stopy. Městskému soudu v Praze jako soudu rozhodujícímu o podané žalobě jsou uvedené skutečnosti (mimo jiné též z vlastní zkušenosti či úřední činnosti) nepochybně známy. V tomto kontextu je přirovnání žalobce o „pohybu v kruhu“ mezi v úvahu přicházejícími povinnými subjekty a žalovaným, přiléhavé.

[30] Mezi neexistující informací a informací, kterou povinný subjekt nemá k dispozici, je rozdíl. Pokud se jedná o informaci, kterou povinný subjekt nemá k dispozici, nemusí se nutně jednat o neexistující informaci, neboť informace může fakticky existovat, ale u jiného (povinného) subjektu. Povinný subjekt proto vyvine úsilí k tomu, aby požadované informace shromáždil a žadateli je poskytl.

[31] Závěrem soud připomíná, že dle § 68 odst. 2 správního řádu se „[v]e výrokové části [...] uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1.“ Hmotněprávní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, je výslovně zákonem označeno jako (sou)část výroku rozhodnutí. Správní orgán proto pochybil, pokud ve výroku rozhodnutí neuvedl, na základě jakého ustanovení žádost o informace odmítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. postupem podle § 110 odst. 1 a odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušil rozsudek městského soudu, rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí povinného subjektu.

[33] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného (i povinného subjektu), o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před městským soudem. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., použitého

na základě § 120 s. ř. s., má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[34] Tyto náklady v řízení o žalobě tvoří tři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast na ústním jednání [§ 11 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif], soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3.000 Kč, jakož i paušální náhrada hotových výdajů ve výši 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). V řízení o kasační stížnosti učinil zástupce jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti), uhradil soudní poplatek za podání kasační stížnosti ve výši 5.000 Kč a ze zákona mu náleží paušální náhrada hotových výdajů ve výši 1 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Za každý úkon právní služby náleží zástupci mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. Nejvyšší správní soud tedy přiznal zástupci žalobce odměnu za tři úkony právní služby ve výši 4 x 3.100 Kč, paušální náhradu hotových výdajů ve výši 4 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), jakož i přiznal náhradu za zaplacené soudní poplatky ve výši 8.000 Kč, celkem tedy 21.600 Kč. Soud za úkon právní služby nepovažoval repliku žalobce k vyjádření žalovaného v řízení o žalobě, neboť do řízení nepřinesla nic nového, ale toliko se zabývala skutkovou situací řízení před Městským soudem v Praze, která se týkala jiné žádosti o informace.

[35] Žalovaný neměl ve věci úspěch, náhrada nákladů řízení mu tudíž nenáleží.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2019

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu